

небитието. Мъдростта, създава тази традиция, както и всяка друга мъдрост е насочена към съхраняване и усъвършенстване на това, което е още живо. Споменът за тези, които вече ги няма между живите, ни е нужен на нас, за да направим този граничен преход, определящ смисъла на живота и стойността на неговите измерения. От нашето поколение ги няма вече Иван Байчев, Кирил Дочев, Иван Проданов, Димитър Димитров, Николай Стоев. Няма ги и по-младите Васил Попов, Владимир Чуканов, Стойчо Якимов. Няма ги много добри хора и талантиливи математици от нашата колегия. Случай като този ни дава повод да се замислим за много по-дълбоки проблеми от тези, които запълват ежедневието ни. Да си представим как би изглеждал днес животът ни без толкова преждевременно напуснали ни колеги и приятели. Нека споменът за тях ни направи по-мъдри.

Благовест Сендов

ДИМИТЪР ДОБРЕВ

Талантлив, способен, работлив, честен, скромен, упорит, изключително деликатен. Комплекс от параметри, който го определя като личност; определя и съдбата му.

Свикнал от дете към труд, от ранно утро до късна вечер можеше да го видите на работното му място или да е по изпълнение на творчески служебни задачи. Аналогични изяви системно съпътстват всички аспекти на неговата личност.

Беше на специализации при извънредно тежки материални условия в Лондон и Ню Йорк и с извънредно сложна програма в Москва.

Много оригинални негови идеи и опит доведоха у нас до овладяване и създаване на резултати от съвременната научнотехническа революция.

Пример за фина саможертва е отказът му от работа в IASA Laxenburg, за да не бъде или да се изгълкува като отплата за лични услуги.

Имаше и застъпваше свои идеи в образованието, науката, приложението: да бъдем институт по математика и информатика; да създаваме и помощни за нашите направления кадри – като например менажери; на „негов гръб“ беше изнесена основната част от договорите, когато институтът беше 12 години на самоиздръжка – на сметно финансиране. Всяко кътче от тази сграда е градена с негово участие.

Беше един от моите лични сътрудници при изпълняването на международните ми дейности като вицепрезидент и член на съвета на IFIP и член на съвета на IASA във Виена.

По покана на ръководството на IFIP бяхме с него в САЩ за 20 дни. С изключителна възискателност и вещина отразяваше съдържанието и следствията на срещите с представители на уникални и често в ембарго за нас фирми и учреждения, по времето на първите електронни изчислителни машини, първата ARPA-NET, първите още секретни електронни работи, спазвайки екзактно чистотата на научните интереси. Така беше и в Токио, Лондон, при други международни научни участия.

С всички тези свои компоненти изгоря докрай. След инфаркта, получен на морето, при завръщането си (тогава бях тежко болен и отсъствувах като директор) скъса медицинското свидетелство за отпуск по болест и от сутрин до вечер пак бе в Института. Като се прибрах в къщи след операция, една сутрин съпругата му ми съобщи страшната вест! Съседи бяхме. Отидох веднага у тях. Всичко бе свършено. Вечна му памет! Делата му остават.

Любомир Илиев